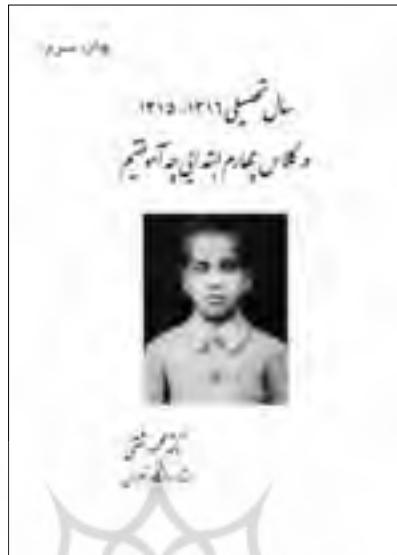

هفتادسال پیش، در کلاس چهارم ابتدایی

حسین محیی

سال تحصیلی ۱۳۱۵ - ۱۳۱۶ در
کلاس چهارم ابتدایی چه
آموختیم؟. محمود شفیع. ج. ۳.
تهران، ۱۳۸۵. ۳۱ ص (رحلی).
تصویر. ۳۰۰۰ ریال.

البته تردیدی نیست که فرزندان این مرز و بوم باید در هر دوره و زمان، به تناسب شرایط و نیازهای روز، آموزش بینند و توقع نابجایی است که از دانش آموزان ابتدایی امروز توقع داشته باشیم به سهولت از روی گلستان و کلیله و دمنه و قابوسنامه بخوانند و بنویسند. اما در این میان نکته‌ای نهفته است که نمی‌توان آن را ناگفته گذاشت. متن‌هایی که برای مثال در دیکته‌های هفتادسال پیش دکتر شفیع مخواهیم، ویژگی‌هایی پرشمار دارند که آن‌ها را از بعضی از متن‌های کتاب‌های درسی کنونی ممتاز می‌سازند: نثر زیبای فارسی، برگرفته از متون فاخر ادبیات ایران که قرن‌ها آموزنده صفات پسندیده، خوی درستکاری و جوانمردی، راستگویی و حق‌جویی بوده است. ولی نمی‌دانم امروز تأثیر آموختن چنین مطالبی را بر دانش آموزان خردسال هفتادسال پیش چه گونه می‌شود سنجید؟!

برای حسن ختم و به فراخور حال، نمونه‌ای عترت آموز از املاء آن ایام را می‌آورم که حکایت مشهوری از گلستان است:

«آورده‌اند که سپاه دشمن بی قیاس بود و اینان انداز. جماعتی آهنگ گریز کردند. پسر نعره بزد و گفت: ای مردان بکوشید تا جامه زنان نپوشید. سواران را به گفتن او تهور زیادت گشت، به یک بار حمله کردند. شنیدم که در همان روز بر دشمن ظفر یافتند. ملک سر و چشم بوسید و در کنار گرفت و هر روزش نظر بیش کرد تا ولی عهد خویش کرد. برادرانش حسد بردن و زهر در طعامش کردند. خواهش از غرفه دید و دریچه برهم زد. پسر به فراست دریافت و دست از طعام بازکشید و گفت محل است که هنرمندان بمیرند و بی‌هنرمان جای ایشان بگیرند.

کس نیاید به زیر سایه بوم ور همای از جهان شود معذوم»

ما از آن‌ها بی‌خبر می‌مانیم!». در این آشفته بازار کتاب و نشر و انبوه تولیدات ناگیرا و نادلچسب، تعجب‌آور نیست که کتاب دکتر محمود شفیع، استاد بازنیسته دانشگاه تهران را در کتابفروشی‌ها نمینیم یا نامی از آن را از فلان دوست کتابخوانمان نشنویم.

دکتر محمود شفیع، استاد پیشین دانشکده فنی و مدرس رشته ماشین‌آلات کشاورزی که آثار تألیف و ترجمه چندی در حوزه‌های تخصصی خود دارد و چند نسل از دانشجویان ایرانی را آموزش داده است، در این کتاب، دفتر مشق سال چهارم ابتدایی خود را به چاپ رسانده است. این دفتر ۲۴۳ صفحه‌ای، مجموعه‌ای است از پاکنویس دیکته‌ها و حل مسئله‌های حساب و هندسه که همگی با قلم فرانسه نمره ۲ (قلم نوک فلزی) و مرکب سیاه نوشته شده است. آن هم با خطی خوان و خوش که برای یک کودک ده ساله جای تحسین و آفرین دارد.

دکتر شفیع در پیشگفتار خود ماجراهی را نقل می‌کند که او را به فکر چاپ دفتر مشق کودک اش انداخت. روزی برای آزمودن دانسته‌های نوء کلاس چهارم اش دیکته می‌گوید؛ ولی نه از روی کتاب درسی او، بلکه از روی دیکته‌های هفتادسال پیش خودش. نتیجه کاملاً قابل پیش‌بینی است: «بابا محمود ما این‌ها را بلد نیستیم!»

همه ما که با کودکانی در سن تحصیل سروکار داریم، به کرات از آن‌ها شنیده‌ایم که درس‌هایی که بچه‌ها امروز می‌خوانند اصلاً و ابداً با آن‌چه ما در گذشته خوانده‌ایم قابل قیاس نیست: «کتاب‌های ما کجا و کتاب‌های شماها کجا؟» حالاً کتاب سال تحصیلی ۱۳۱۶ - ۱۳۱۵ را در دست داریم تا با آن به مصاف این مدعیان برویم!